

אימון הרוח מנע
מעצר מיותר

המישטרה הטילה איפול כבר על העכירה שיוחסה לבני מישפחת הרשקוביץ. למערכות העיתונים נש' לחה הורעה משטרתית על איסור פירסום כל דבר הנוגע לאיומי הרעלת סחורה של עלית ותנובה.

אחרי שהגישה התובעת, פנינה גיא, את כתביהאישום נגד האב שאול, האם חווה והבן טוביה הרשקוביץ, ביקשה מיר את מעצרים עדיתום-ההליכים. במי רינת ישראל בה מתבקש מעצרי-עדיתום-ההליכים.

שופטת אוסטרובסקיכהן
לא מצדיק

תוסס-ההליכים כמעט לגבי כל עכירה, היה ברור כי השלושה ייעצרו. לא בדיחה. כיום שיש שעבר טענו הסניגורים, שולמית אמיר ומאיר זיו, כי אין לעצור את שולחיהם. הם הסבירו לשופטת ויקטוריה אוסטרובסקיכהן כי למעשה לא היה כאן נסיון

ברשות בנייהמשפחה, ואשר אליה התבקשו החברות להביא את הכסף. במכתב התבקשו עלית ותנובה לשלוח 20 אלף דולר כהלואה. אני יודעת שאתם לא כנק, אבל אנחנו צריכים את הכסף בשבילנו ובשביל הילדים." כתבה האשה, והבטיחה להחזיר הכסף בתשלומים חודשיים. עורכיהרין זיו ביקש מהשופטת לשלוח את האשה להסתכלות, ולשחרר את הבעל. עורכיהרין אמיר ביקשה לשחרר את הבן.

היה קשה להאמין כי השופטת אוסטרובסקיכהן, שהיתה פרקליטת מחוז במשך שנים רבות, תקבל את נקודתההשקפה של הסניגוריה בתיק אבל ביום השני, אחרי שעיינה היטב בכל חומריהראיות שהגישה לה התייעה, החליטה השופטת לשחרר את כל השלושה. היא שוכנעה כי מדובר כאן כמעשה שאינו מצדיק מעצר עדיתום-ההליכים.

במערכת מישפטית, הממהרת להטיל מעצר עדיתום-ההליכים כדבר שבשיגרה על כל עכירה פעוטה, מגיע לשופטת אוסטרובסקיכהן צל"ש על אומץרוחה.

מדע
הרוח הטובה

מה הקשר
בין עסיפונים וחשמל?

קבוצות המבוגרים שנראו לאחרונה בנגב מעיפות עסיפונים בסביבות מצפהדימון, דימונה וירוחם, לא היו מובטלים מעיירות אלה, שביקשו להעביר את הזמן בשעשועיילדים. היו אלה דווקא אנשים עסוקים מאוד, אנשי חוג הגיאוגרפיה של אוניברסיטת בר אילן, שביקשו לאחר מקומות מתאימים לתחנות כוח המונעות ברוח. בנגב ובגליל. המדענים מהאגף בריסטה הרתית התבטאו באופטימיות זהירה, אך הבטיחו, כי כמעט בוודאות תוך שנתיים-שלוש תוקמנה תחנות הכוח הראשונות המונעות ברוח. מכיוון ששטחים הבנויים בצפיפות והמאוכלסים מאוד משפיעים על התני

בארץ ונוסע כמה תחנות באוטובוס, זה לא מפני שאין לו כסף למונית. גם למונית הוא לא זקוק, בעצם. ליד המ' לון בו הוא נוהג להתגורר, הילטון, ממתינה לו מכונית שכורה, גדולה ומפוארת. בשבילו לעלות לאוטובוס זה נוסטאלגיה. לפני הרבה שנים, בטרם הפך לתעשיין אוסטרלי עשיר, בעל ארבעה מיפעלים גדולים ובהם 1800 עובדים, הוא עבד כנהג דן, על קו 17, מתל-אביב לבתים וחזרה.

השובע הוא הגיע לארץ בפעם המיידע-כמה עם בנימשפחתו, כדי לחגוג את חתונת בנו דיוויד עם ניקול, יהודיה-אוסטרלית. אולםהנשפים הד גדול של המלון קושת בסידורירפרחים מרהיביעין, השף הראשי היה אחראי על ארוחתהפאר מרובתהמנות ולה קת השגרירים הגיעה בהרכב מלא של נגנים, זמרות ורקדניות.

בין מאות המוזמנים היו חבריילדות שלו: הפסל דני קרוואן, הטייס אורי יפה, המאמן הלאומי יוסלה מרימוביץ, הברזן יואל שר והפנטומימאי ג'וקי ארקין. היה גם ראשהיעיר שלמה להט, עימו יצר קשר מאוחר יותר.

בחורה בכל נמל. שפיגל נולד לפני 53 שנים בפולין. כשהיה בן שנה וחצי עלתה המישפחה לארץ. האב היה קבלן בניין, האם עקרת-בית. יש לו שני אחים ושלוש אחיות. הם גרו בר-חוב סוקולוב בתל-אביב, כשעוד היו שם פרדסים מסביב. הוא היה חבר בצופים ואחר-כך במחנותהעולים.

סיפורים של חברים על הרפתקות כעולם שיגעו לו את השכל, כפי שהוא מספר, והוא הפך לימאי בצי המיסחרי, כקו ישראל-ארצות-הברית. הוא היה משמן-מכונות בבטן האוניה. עבודת מישמרות קשה, חום רב ורעש בלתי פוסק. "אף פעם לא פחדתי מעבודה קשה", מספר שפיגל, "הייתי צעיר, והי לי כוח גם לצאת עם בחורות בערב, כשהאוניה הגיעה לנמל". היו קטעים של אלימות על האוניה — אנשי הצי וות הזרים התקוטטו, הישראלים התערבו, כדי להפריד, וחטפו מכות. "לא תישאר בנאדם על הים", אמר לו אחיו, שהיה חבר בדרך, והשפיע עליו לחזור ליבשה. את שלוש השנים מאי

חשוד טוביה הרשקוביץ
אנו צריכים את הכסף בשבילנו ובשביל הילדים...

חשוד שאול הרשקוביץ
אנו צריכים את הכסף בשבילנו ובשביל הילדים...

חורי ההגה הוא זוכר כתקופה יפה. הוא התחיל עם נוסעות צעירות, הן התחילו איתו והתחייכות הכי יפות של תל-אביב ובתים היו שלי. זה היה אז כבוד גדול, להיות חבר דן. גם המשכורת היתה מצויינת.

בשנת 57' הוא הלך עם כמה חברה לבנות בבאר של מלון רמת-אביב, שם פגש את ויוואן, תיירת יפה מאוסטרליה. הם נישאו כעבור חצי שנה. כעבור שנה נסעו לבקר את מישפחתה במלבורן. המקום מצא חן בעיני שפיגל, והוא כתב לאחיו שיוציא לו את המניה מדן. הוא לא חזר.

(המשך בעמוד 47)

הגות הרוח, באים בחשבון להקמת תחנות-כוח כאלה רק הנגב, הגליל והגולן. הצפייה היא כי עד סוף המאה יספק הרוח עד עשירית מצורכי-האנרגיה של המדינה.

ישראלים בחו"ל
בוגר
אוניברסיטת-החיים

מה קרה לנהג דן?
אחרי שפגש את ויוואן

כאשר איציק שפיגל מגיע לביקור

כאשר היא מגיעה לעבודה,
מביטים בה בתאוה ובתשוקה
מאות בחורים צעירים ופייתואר

שהדריכה קבוצה של אסירים. במשך השיעור ישב איתם כל הזמן סוהר, ובכל זאת היא הגיעה למסקנה כי האסירים אינם מתעניינים כלל בפיסול אלא מנסים להתחיל איתה. המדריכה עזבה את העבודה, ולא חזרה לכלא. לעומתה היתה מדריכה לשירה בצבור. כולם היו באים לשיר על פי השיקופיות שהקרינה, והיא ידעה להעמיד את כולם במקומם. היה ברור שהיא לא באה לכלא לחפש רומן, ולכן איש לא הקל בכבודה ולא ניסה להתחיל איתה.

אבל צריך לקחת בחשבון שלכלא מגיעות בחורות צעירות חסרות-נסיון, בתחילת שנות ה-20 לחייהן. לרבות מהן יש אידיאלים, והן חולמות בסתר להחזיר את האסירים למוטב. בכלא יש הרבה מאוד צעירים פייתואר, היכולים לסחרר את ראשה על כל בחורה. וכאשר בחור כזה ממקד את כל תשומת-לבו בבחורה פנויה, המחפשת רומן, הכל יכול לקרות.

כאשר הגיעה המדריכה החברתית לכלא, היא היתה סתם בחורה חסרת ברק והיא החלה לפרוץ בכלא. מיום ליום היו בגדיה מגרים יותר. היא שמה לב לתסרוקתה ולאופורה, וכולם ראו את השינוי שחל בה. ואז היא הכירה את האסיר שאיתו נתפסה בסוף.

הוא בחור יפהתואר, כבן 24, שהורשע על אונס תיירת ונידון לחמש שנות-מאסר. אשתו כעסה עליו מאוד אחרי שהורשע, ובנייהמשפחה היו מספרים לו שהיא רוצה לעזוב אותו. הוא היה במצוקה נפשית, והתחיל מחזור אחרי המדריכה. הוא היה מחפש אותה כל בוקר, ומבקש שתקרא לו מיר עם בואה, מכיוון שיש לו בעיות דחופות. אחרי תקופה קצרה היא מינתה אותו כחורה בענייניהחברה. הוא היה קצת פורט על גיטארה, ועודד לה בהכנת מסביבות והופעות. לא היה לה חדר משלה, ולכן היתה משתמשת בחדר של העובדת הסוציאלית או בחדר של הקרימינולוגית, כשהחזירים היו פנויים, ושם הם היו נפגשים.

אחרי כחודשיים של מפגשים כאלה היו כבר כמה וכמה אסירים שידעו על העניין. גם האסיר עצמו לא שמר את העניין בסוד כמסו. הוא התייעץ עם חבריו וסיפר לכמה מהם על יחסיו עם המדריכה. באחד הימים ביקש האסיר מהממונה שיוודע למדריכה שהוא מחפש אותה. המדריכה ביקשה שיוודעו לו לבוא לחדרה של העובדת

יא איננה רוגמנית ואף לא מל-מגיעה לעבודה, מביטים בה בתאוה ובתשוקה מאות בחורים צעירים ופייתואר. לבחורה רגילה, שמעולם לא היתה לה הצלחה רבה, ושגברים לא רדפו אחריה, זה מסחרר את הראש, וזה קורה לכל אשה העובדת בבית-סוהר. בכלא מעשיהו, שבו כלואים מאות גברים, מרביתם בני 20 עד 30, עובדות כעשר נשים. שש עובדות סוציאליות, חלקן במישרה מלאה וחלקן במישרה חלקית, שתי קרימינולוגיות ומדריכה חברתית. מפעם לפעם מגיעה עוד בחורה, המדריכה קורס לפיסול, שירה בציבור או מחול-אירובי. אלה הן מלכות-היופי של הכלא, הנשים המשלהבות את דמיונם והמסעירות את דמם של כל האסירים הצעירים.

יהיה זה בלתי-טבעי אם לא ייקשר מדי פעם קשר רומנטי בין אחת העובדות לאחד האסירים. וכבר היה לכך תקדים. סמי אלקיים, אסיר-עולם שנשפט על רצח נגר בכלא שאטה, הכיר בין כותלי כלא-רמלה את חווה אורטמן, מדריכת-דראמה. השניים התאהבו, ומאהבה זו צמחה חתונה. הרומנים האחרים, שנרקמו בכלא, לא הסתיימו בחתונה ולכן לא פורסמו ברבים.

קצין-הביטחון
תפס

שבוע הופיעה בעיתון הארץ ידיעה שלפיה שתי מדריכות במעשיהו פוטרו, בשל "קשרים עם אסירים". קשה קצת להבין מדוע הפי תיע הדבר את שלטונות הכלא, כפי שהסביר אסיר לשעבר, שהיה כלוא בכלא מעשיהו בעת שהתרחשו שם הרומנים הללו:

זה סיפורי: האסירים מסתכלים ושורקים ומנסים להתחיל עם כל בחורה שנכנסת לכלא. לא כל כך חשוב אם היא יפה או חתיכה, העיקר שהיא אשה. אבל הכל תלוי בהתנהגותה של הבחורה.

היתה, למשל, מורה לפיסול. תחילה פירסם הארץ שהיו אלה "יחסי-מין", אך למחרת, בחודעה מוזרה ומשעשעת של תיקון-טעות, הבהיר העיתון שהיו אלה "יחסים אינטימיים" בלבד.

